

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **G. N.**, narozen dne X
státní příslušník Indické republiky,
toho času v X,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**,
sídlem Křižíkova 279/8, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 5. 2022, č. j. KRPS-129984-17/ČJ-2022-010022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná tímto rozhodnutím zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle přímo použitelného předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochraně podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

(dále jen „nařízení Dublin III“)]. Dobu zajištění stanovila podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce předně namítá, že žalovaná nedostatečně zdůvodnila délku doby zajištění. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč stanovila délku doby zajištění právě na 30 dnů. Žalovaná pochybila, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí celkovou dobu zajištění nepromítla do konkrétních kroků, které bude nutné učinit.
3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že jej žalovaná nedostatečně konfrontovala s tím, zda v Rumunsku požádal o mezinárodní ochranu, a to vzhledem k tomu, že k zajištění bylo přistoupeno za účelem tzv. dublinského transferu do Rumunska. Žalobce má za to, že o mezinárodní ochranu nepožádal. Z podaného vysvětlení vyplynulo pouze to, že v Rumunsku pracoval.
4. Žalobce dále namítá, že se žalovaná nedostatečně zabývala systémovými nedostatky v rumunském azylovém řízení. Žalobce nebyl během pohovoru vůbec dotázán na možné problémy spojené s azylovým řízením v Rumunsku, a nemohl tak uvést relevantní skutečnosti, neboť nedisponuje potřebnou znalostí problematiky zajišťování cizinců a nařízení Dublin III. Žalobce nesouhlasí se zjištěním žalované, že rumunské azylové řízení netrpí nedostatky. Žalovaná vytýká, že svůj závěr opírá pouze o obecná tvrzení, která nemají oporu ve správním spise. Správní spis neobsahuje žádné informace o azylových řízeních v Rumunsku. Nedostatečný je i argument, že se žalovaná nikdy nesetkala s negativní námitkou, která by se vztahovala k azylovým procedurám v Rumunsku. Je tomu tak patrně proto, že se na tyto skutečnosti nikdy cizinců nezeptala. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, žalobce uvedl, že závěr o tom, zda přemístění cizince do státu určeného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nebrání systémové nedostatky, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému, případně v dalších konkrétních podkladech ve správním spise.
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce o nařízení jednání ve stanovené lhůtě nepožádal a žalovaná výslovně uvedla, že nepožaduje nařídit jednání.

Podstatný obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 18. 5. 2022 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce (společně s dalšími pěti osobami cizí státní příslušnosti) přicestoval na území České republiky v přívěsu nákladního vozidla bez jakýchkoli dokladů.

9. Vyhledáváním v systému Eurodac byla dne 18. 5. 2022 zjištěna shoda odebraných otisků prstů žalobce se záznamem žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku ze dne 22. 4. 2022, č. RO1AR201T2204230028.
10. Dne 18. 5. 2022 byl s žalobcem za přítomnosti tlumočníka z jazyka hindi sepsán protokol o podání vysvětlení. V rámci podání vysvětlení žalobce uvedl, že v březnu 2021 odcestoval z Indie do Rumunska. V Rumunsku pobýval na základě pracovního víza a pracoval tam jako dělník na různých stavbách. U první firmy pracoval sedm měsíců, neboť měl dobrou odměnu. Další firmy mu neplatily, proto se rozhodl hledat nové nabídky v západní Evropě. Před měsícem se rozhodl, že odjede do Rakouska. Má tam kamaráda, který mu nabídl, že mu pomůže najít práci. Vyhlídl si kamion, o kterém z doslechu věděl, že by ho mohl odvézt do Rakouska. Společně s dalšími cizinci se mu dne 16. 5. 2022 podařilo naskočit do kamionu. Mysleli si, že pojedou do Rakouska. Do České republiky nechtěl. Cílem jeho cesty mělo být Rakousko. Cestovní doklad má patrně někde v Rumunsku. Sebral mu ho jeho druhý zaměstnavatel a již mu jej nevrátil. Jiný doklad nemá. Jeho rodina ví o tom, že vycestoval do Evropy, konkrétně do Rumunska. K dotazu žalované uvedl, že není žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice nebo v jiné zemi Evropské unie. O azyl nikde nežádal, a to ani v Rumunsku. Přesně však neví, co to vlastně je. V Rumunsku mu byly odebrány otisky prstů, když žádal o zaměstnaneckou kartu. V Indii mu nic nehrozí, ale nechce se tam vrátit, neboť má dluhy, které musí splatit. V opuštění České republiky mu nic nebrání. V České republice ani Evropské unii nemá rodinné příslušníky. Nemá zde žádný majetek, není schopen složit finanční záruku ani oznámit adresu místa pobytu, kde by se zdržoval.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaná žalobce zajistila za účelem předání podle nařízení Dublin III na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Konstatovala, že je reálný předpoklad pro předání žalobce na území Rumunska podle nařízení Dublin III. Pokud žalobce vstoupil na území České republiky bez platného cestovního dokladu, platného povolení k pobytu či víza, což potvrdil při podání vysvětlení, je dán důvod pro zahájení řízení o předání na území jiného členského státu. Skutečnost, že podal žádost o azyl v Rumunsku, potvrzuje výpis z databáze Eurodac. Žalobce pobýval v České republice a na území Schengenského prostoru neoprávněně. Jelikož předání žalobce podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným státem EU nebude možné uskutečnit do 48 hodin z důvodu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení realizace předání, byl žalobce zajištěn. Vzhledem k tomu, že cílem cesty žalobce bylo Rakousko a sám uvedl, že je v České republice omylem, existuje v případě žalobce vážné nebezpečí útěku. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala i možností uložení zvláštních mírnějších opatření, která však shledala v daném případě neúčelnými a nedostačujícími. Při stanovení doby trvání zajištění vyšla z toho, že byl prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území České republiky. Zohlednila, že žalobce požádal o azyl v Rumunsku dne 22. 4. 2022. Třicetidenní doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu předání žalobce na území jiného členského státu EU, zejména k zajištění nezbytných náležitostí. Zdůraznila, že o přijetí zpět na území jiného členského státu EU musí rozhodnout dožádané rumunské orgány. Dublinské středisko musí v průběhu tohoto časového úseku předložit žádost o převzetí nebo o přijetí zpět a vyčkat odpovědi dotčeného státu, jehož odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů ode dne obdržení

žádosti. Žalovaná se zabývala i tím, zda v Rumunsku neexistují systémové nedostatky azylového řízení. Uvedla, že žalobce je nenamítl a ani žalované nejsou z její činnosti známy. Rumunsko je členským státem EU. Jedná se o bezpečnou zemi s běžnými azylovými procedurami. Dospěla k závěru, že systémové nedostatky azylového řízení se v Rumunsku nevyskytují a o této skutečnosti nejsou dány ani důvodné pochybnosti.

12. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) oznámením ze dne 26. 5. 2022 informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 26. 5. 2022 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska. Lhůta pro odpověď byla stanovena na 9. 6. 2022.
13. Oznámením ze dne 3. 6. 2022 ministerstvo žalovanou informovalo, že obdrželo od Rumunska dne 2. 6. 2022 souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž Česká republika má šest týdnů na realizaci předání. Z tohoto důvodu požádalo o prodloužení doby zajištění nejdéle do 14. 7. 2022.
14. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2022, č. j. KRPS-129984-32/ČJ-2022-010023-ZZC, žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce do 14. 7. 2022.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
16. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
18. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby

trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

19. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
20. Podle čl. 28 odst. 3 prvního pododstavce nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle druhého pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle třetího pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A konečně podle čtvrtého pododstavce téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.
21. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, proč byla stanovena doba zajištění v délce 30 dnů.
22. Náležitostmi odůvodnění délky doby zajištění se zabýval NSS v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, podle něhož je v odůvodnění nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).*“ Napadené rozhodnutí uvedeným požadavkům vyhovělo.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zohlednila konkrétní okolnosti posuzované věci a popsala důvody, na jejichž základě dospěla k závěru o nutnosti zajistit žalobce na dobu 30 dnů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že dobu zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání žalobce do Rumunska. Poukázala na to, že o přijetí musí rozhodnout orgány přijímajícího státu. Během doby zajištění musí Dublinské středisko, Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, předložit v souladu

s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III žádost o převzetí nebo přijetí zpět a vyčkat na odpověď rumunských orgánů, které mají na odpověď lhůtu dvou týdnů od obdržení žádosti. Žalovaná tedy vymezila prvotní úkony, které je třeba během stanovené doby zajištění uskutečnit za účelem přípravy předání dle nařízení Dublin III. Doba a lhůty potřebné k provedení těchto úkonů (podání žádosti a odpověď na ní) plynoucí z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III rámcově časově vymezují nezbytnou dobu prvotního zajištění, přičemž v konkrétním případě stanovená doba zajištění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody odpovídá lhůtě stanovené k provedení daných úkonů. Doba trvání zajištění byla stanovena v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a judikaturou NSS, podle níž při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (tzn. do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc (v podrobnostech viz rozsudek ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32). Z napadeného rozhodnutí i ze správního spisu plyne, že žalobce se ocitl na území České republiky nelegálně bez pobytového oprávnění. Žalovaná přistoupila k jeho zajištění, neboť zjistila, že již požádal o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Přítomnost (neoprávněného) pobytu žalobce na území České republiky byla zjištěna dne 18. 5. 2022. V České republice žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal. Žalobce se tak v době vydání napadeného rozhodnutí nacházel v situaci, na kterou dopadá čl. 24 nařízení Dublin III. Žádost o přijetí žalobce zpět byla na základě shody otisků prstů v systému Eurodac odeslána Rumunsku dne 26. 5. 2022. Žalobce byl tedy zajištěn v oné první fázi (tj. do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět), v níž žalovaná mohla dobu zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III stanovit maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V režimu čl. 24 nařízení Dublin III, na který se zajištění dle čl. 28 téhož nařízení rovněž vztahuje, není v zemi, která vede dublinské řízení, podána žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na tuto situaci čl. 28 odst. 3 pododstavec druhý výslovně nepamatuje, jde o mezeru v právu. Jelikož „spouštěčem“ pro postup dle čl. 24 nařízení Dublin III není podání žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zjištění, že se cizinec zdržuje bez povolení k pobytu na území jiného členského státu Evropské unie, je třeba lhůtu pro předložení žádosti o přijetí cizince zpět odvíjet od okamžiku, kdy orgány daného státu zjistily přítomnost cizince na jejich území. K tomu v posuzovaném případě došlo dne 18. 5. 2022. Skutečnost, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezmínila předpokládanou dobu potřebnou k provedení úkonů navazujících na souhlas rumunských orgánů s přijetím žalobce zpět, není důvodem jeho nezákonnosti, neboť těmto úkonům by se mohla věnovat až po akceptaci žádosti. V době vydání napadeného rozhodnutí nemohla postoj rumunských orgánů předjímat. Přestože zdůvodnění délky zajištění bylo stručné, považuje je soud za dostatečné, neboť z něj bylo zřejmé, že české orgány musí ve stanovené lhůtě oslovit rumunskou stranu a vyčkat na její odpověď, a teprve následně může být přistoupeno k faktické realizaci předání žalobce. Žalobní bod tedy není důvodný.

24. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítl nedostatky ve vedení výslechu, v jejichž důsledku mu bylo znemožněno uvést skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Tvrdí, že jej žalovaná nekonfrontovala s tím, zda o mezinárodní ochranu v Rumunsku vůbec požádal, když má žalobce za to, že nikdy o mezinárodní ochranu nepožádal.
25. Z protokolu o podání vysvětlení provedeném za účasti tlumočníka plyne, že na otázku, zda požádal o mezinárodní ochranu v ČR nebo v jiné zemi Evropské unie, žalobce odpověděl: „*Ne, o azyl jsem nežádal nikde ani v Rumunsku, ale přesně nevím, co to vlastně je.*“ Ze správního spisu však zároveň vyplývá, že žalobce je evidován jako žadatel

o mezinárodní ochranu v Rumunsku, neboť byla zjištěna shoda jeho daktyloskopických údajů v systému Eurodac. Z výpovědi žalobce a údajů v systému Eurodac tedy vyplynul rozpor ohledně otázky, zda žalobce požádal před vstupem na území České republiky v jiném členském státě o mezinárodní ochranu. Soud musí zčásti přisvědčit žalobci, že žalovaná ho měla vést dalšími otázkami k objasnění věci a sdělení dalších informací k ověření věrohodnosti jeho tvrzení. To však na druhou stranu neznamená, že by pouhé tvrzení o nepodání žádosti o mezinárodní ochranu bylo způsobilé vyvrátit skutečnosti plynoucí ze záznamu o žalobci v evidenci Eurodac, nadto v situaci, kdy žalobce současně uvedl, že nemá jasné povědomí o tom, co se rozumí žádostí o azyl. I kdyby žalovaná poskytla žalobci možnost vysvětlit tvrzení o tom, že v Rumunsku žádost o mezinárodní ochranu nepodal, stále by se jednalo o pochybnost v rovině pouhého tvrzení, které nebylo možné bezprostředně ověřit. Soud nezpochybňuje, že v době vydání napadeného rozhodnutí existovala možnost, že žalobce předtím žádost o mezinárodní ochranu v některém ze členských států Evropské unie nepodal, a že tedy převzetí žalobce nebo jeho přijetí zpět podle nařízení Dublin III nebude možné, byť byl na základě záznamů v Eurodac identifikován jako žadatel o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Nelze totiž zcela vyloučit, že záznam v systému Eurodac může být nesprávný. Je-li však cizinec označen v evidencích členských států jako žadatel o mezinárodní ochranu, je třeba s ním takto nakládat v režimu nařízení Dublin III a navazujících ustanovení zákona o pobytu cizinců, není-li správnost takového údaje vyvrácena (viz též rozsudky Krajského soudu v Praze v obdobných věcech ze dne 22. 6. 2022, č. j. 42 A 2/2022-16, a ze dne 23. 6. 2022, č. j. 44 A 2/2022-19). Zároveň je však třeba zdůraznit, že je to žalovaná, kdo nese odpovědnost za správné zjištění skutkového stavu včetně ověření přípustnosti převzetí cizince či jeho vrácení zpět. Pokud by tedy v dalších fázích řízení získala věrohodné informace, že cizinec je v jiném členském státě nesprávně veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, ačkoli žádost ve skutečnosti nepodal, pak by jí vznikla povinnost bez prodlení zajištění za účelem předání v režimu nařízení Dublin III ukončit, případně překvalifikovat zajištění na jiný důvod. V projednávané věci však zjištěná skutečnost, že s žalobcem je v Rumunsku vedeno azylové řízení, nebyla relevantním způsobem vyvrácena. Žalobce navíc sám své tvrzení o nepodání žádosti o azyl v rámci podání vysvětlení zpochybnil tím, že „*přesně neví, co to je*“, přičemž ani v žalobě jednoznačně netvrdil, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal, ale pouze se domnívá („*má za to*“), že tak neučinil. V rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž došlo k prvotnímu zajištění žalobce, nelze s ohledem na zákonem daný procesní rámec a omezený časový prostor pro rozhodnutí o zajištění žalované vytýkat, že se pravdivostí žalobcova tvrzení detailně nezabývala. Žalovaná v návaznosti na zjištěné skutečnosti správně dovodila, že jsou splněny podmínky pro zahájení řízení k určení členského státu Evropské unie, jenž je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a k možnému předání žalobce do tohoto státu. Základní podmínka pro vydání napadeného rozhodnutí tak byla splněna. Námitka proto není důvodná.

26. Dále se soud věnoval poslednímu žalobnímu bodu, který spočívá v námitce, že žalovaná dostatečně nezkoumala možné systémové vady azylového řízení v Rumunsku.
27. K zajištění lze přistoupit pouze za předpokladu, že účel, pro který je určitá osoba omezena na osobní svobodě, může být naplněn (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Pokud by rumunský azylový systém vykazoval takové nedostatky, že by v něm byl žalobce vystaven riziku nelidského a ponižujícího zacházení,

nebylo by možné jej do tohoto státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu předat s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení [Dublin III](#).

28. Evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10 N. S.). Otázkou zkoumání systémových nedostatků v rámci rozhodování o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu se zabýval rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v němž uvedl, že „[p]okud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti.“ V rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III se tedy správní orgán otázkou systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, nemusí explicitně zaobírat, jsou-li současně splněny tyto předpoklady: 1. taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem uplatněna, 2. zajišťující správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a 3. nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání by trpělo systémovými nedostatky. Žalovaná při zajištění cizince provádí pouze předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení o předání vedeném ministerstvem (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54). Pokud žalobce namítne systémové nedostatky poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, soud si v takovém případě musí učinit úsudek o její důvodnosti a pouze v případě, že shledá existenci systémových nedostatků, případně o nich budou panovat pochyby, rozhodnutí správního orgánu zruší (viz výše citovaný rozsudek č. j. 4 Azs 73/2017-29).
29. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit žalobci, že žalovaná měla povinnost se otázkou systémových nedostatků výslovně zabývat i bez námítky. Tuto povinnost by měla pouze tehdy, dospěla-li by k závěru, že takové nedostatky v Rumunsku existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Žalobce v průběhu výsledku ani v žalobě netvrdil, že systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku skutečně existují. V žalobě pouze namítl, že se žalovaná touto otázkou nezabývala dostatečně detailně. Pokud v této souvislosti namítá, že na možné nedostatky azylového řízení v Rumunsku měl být dotázán při podání vysvětlení, je třeba uvést, že sám tvrdil, že žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku nepodal, a proto by další dotazování na jeho zkušenosti s rumunským azylovým systémem postrádalo smysl. Žalobce žádné konkrétní nedostatky rumunského azylového řízení ani špatné podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nenamítl ani v žalobě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si systémových nedostatků rumunského azylového systému vědoma není. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz jeho poslední odstavec) se žalovaná touto otázkou přesto zabývala, přičemž dospěla k závěru, že systémové nedostatky bránící předání žalobce nejsou dány. Závěr žalované odpovídá judikatuře NSS, která se hodnocením rumunského azylového systému opakovaně zabývala. Z ní vyplývá, že závažné nedostatky systémové povahy, které by obecně bránily předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, neshledávají

správní orgány ani soudy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020-50, či usnesení ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, body 11 a 12 a tam citovanou judikaturu, nebo usnesení ze dne 24. 2. 2020, č. j. 2 Azs 234/2019-44, body 11 a 12). Lze citovat z nedávného rozsudku NSS ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 Azs 81/2021-24, v němž NSS shrnul, že „[s]polečný evropský azylový systém byl vystaven mj. na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Proto pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech. Z dostupných informací nevyplývá, že by Rumunsko přes některé nedostatky nebylo schopno žadatelům o azyl zajistit adekvátní podmínky. Namítá-li stěžovatel, že posouzení je obecné a nevztahující se k jeho konkrétnímu případu, je nutno poukázat, že sám stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by se vztahovaly přímo k jeho osobě a které by odůvodňovaly, že v jeho konkrétním případě jsou podmínky panující v Rumunsku překážkou pro jeho předání. Ani ze správního spisu nic takového nevyplývá, nelze proto dovodit, že ve vztahu ke stěžovateli by nedostatky rumunského azylového systému bylo nutno považovat za takové, které by vyústily v hrozbu nelidského a ponižujícího zacházení a odůvodnily postup dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.“

30. Žalovaná postupovala v souladu s výše citovaným rozsudkem rozšířeného senátu NSS č. j. 4 Azs 73/2017-29. Jelikož žalobce žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela především z poznatků ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly, což uvedla v napadeném rozhodnutí. Ani z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, nebo ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 Azs 81/2021-24). Žalobce nezmínil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly problémům v přístupu rumunských orgánů v řízeních s cizinci. Uvedl, že v Rumunsku žádal o zaměstnaneckou kartu. Byl tedy v kontaktu s rumunskými orgány. Pokud by byl z jejich strany vystaven nežádoucím jevům, nic mu nebránilo, aby se o nich zmínil. Žalobce ani netvrdil, že by mu v Rumunsku, kde měl poměrně dlouhou dobu pracovat na základě pracovního víza, hrozila újma. Žalobce nevykazuje znaky zranitelné osoby (jde o samostatného, dospělého muže v produktivním věku bez zdravotních potíží), a není proto důvod *a priori* předpokládat, že by pro něj podmínky rumunského azylového systému měly představovat riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Lze proto přisvědčit žalované, že v projednávané věci nejsou důvodné pochybnosti o této skutečnosti. Z výpovědi žalobce a ani z jiných podkladů ve správním spise nelze dovozovat opak.
31. Soud tedy shledal odůvodnění rozhodnutí žalované ve vztahu k čl. 3 odst. 2 nařízení [Dublin III](#) dostatečným, neboť žalobce ve správním řízení žádné okolnosti, z nichž by měla vyplývat nemožnost jeho předání, nenamítl a žalovaná sama ze svých poznatků k závěru o nemožnosti předání do Rumunska nedospěla. Společný evropský azylový systém je vystaven mj. na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Proto pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech. Z konstantní judikatury neplyne, že by cizinci nemohli být předáváni do Rumunska pro systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení [Dublin III](#) (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. [10 Azs 305/2019-25](#), ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 Azs 512/2020-25, ze dne 4. 3. 2021, č. j. 9 Azs 269/2020-50, ze dne 24. 5. 2021, č. j. 5 Azs 389/2020-39, ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Azs 73/2021-45, či ze dne 15. 9. 2021,

č. j. 4 Azs 102/2021-29). Ani v žalobě žalobce žádné skutečnosti svědčící o systémových nedostatcích azylového řízení v Rumunsku nezmínil. Za situace, kdy žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti, zda Rumunsko netrpí systémovými nedostatky v azylovém řízení, popř. že by mu osobně v této zemi hrozila újma, neměla žalovaná povinnost provádět rozsáhlé šetření a shromažďovat o situaci v Rumunsku podklady, ale mohla se v souladu s výše uvedenou judikaturou NSS spokojit s tím, že jí nejsou známy případy (z její praxe ani z judikatury), které by zavdávaly pochybnost o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení.

32. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33, a rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, na které žalobce poukazoval v žalobě, nejsou pro danou věc přílehlavé, neboť se vztahují k přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra, jimiž bylo rozhodnuto, že žádost cizince o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je příslušný jiný členský stát. Důsledkem takového rozhodnutí je předání cizince do jiného členského státu EU, zatímco v projednávané věci jde „pouze“ o zajištění žalobce, přičemž k faktické realizaci předání žalobce může dojít až na základě rozhodnutí o přemístění (předání) podle čl. 26 nařízení Dublin III. V tomto typu řízení je, na rozdíl od rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců, povinností ministerstva se otázkou azylové procedury ve státu přemístění zabývat důkladněji. Jak plyne ze shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu NSS č. j. 4 Azs 73/2017-29, v případě zajištění cizince za účelem jeho předání jsou požadavky na shromáždění podkladů a odůvodnění rozhodnutí nižší než v případě navazujících fází řízení. Žalobní bod týkající se nedostatečného vyhodnocení přípustnosti předání žalobce do Rumunska tedy není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady překračující běžné náklady úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. června 2022

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně